Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№19
19.09.2015

ЖИТТЯ ВСУПЕРЕЧ СМЕРТІ

ОКУПАЦІЯ

РАСКОЛ В «ДНР»

Итак, в Донецке произошел «дворцовый переворот», а председатель народного совета Андрей Пургин, главный идеолог ДНР, отправлен в отставку. 4 сентября на очень-очень внеочередной сессии псевдодепутаты проголосовали за его отставку с поста псевдопредседателя псевдонародного псевдосовета «ДНР», а его место быстренько занял Денис Пушилин, который представляет недоразумение типа «ДНР» в Минске.

При принятии такого «судьбоносного» решения сам Пургин не присутствовал, ибо «потерялся» где-то по пути из Санкт-Петербурга в Донецк, предположительно в районе российской границы. Вечером дорога из Макеевки в Донецк внезапно ощетинилась дулами автоматов на «оживших» блокпостах боевиков, все машины, следующие в столицу, шмонали в обязательном порядке, чего давно не наблюдалось. На выезжающий из города автотранспорт никто не обращал внимания.

Знающие люди утверждают, что за отставку Пургина голосовали 7 раз, последний — в 11 вечера. Некоторые «депутаты», близкие к Пургину, пытались строить из себя «оппозицию», но были препровождены из зала крепкими ребятами в камуфляжной форме. В качестве официальной причины отставки Пургина значилось недоверие депутатов к его персоне. Уходя с «высокой должности» Андрей Валерьевич не получил, по обычному советскому протоколу, ни цветов, ни слов благодарности — в качестве «премиальных» Пургин в компании жены отправился в подвал МГБ. Буквально на следующий день Пушилин сделал заявление, что если в Минске стороны, то бишь Украина и «ДЛНР», договорятся об отводе от линии разграничения вооружений калибра 100 мм, то, как бы, войне практически конец.

На следующий день сторонники Пургина собрали немногочисленный митинг и требовали предъявить Пургина живого и вернуть ему должность. И даже пытались перекрыть ул. Артема в районе библиотеки им. Крупской. Сперва их пытались уговорить разойтись мордовороты в дорогих костюмах — «помощники председателя народного совета ДНР Пушилина», а затем подключились люди в камуфляже, которые очень невежливо особо резвых и болтливых пенсионерок из секты любителей «русской весны» уволокли в недалеко припаркованные микроавтобусы. И хотя местное телевидение старательно обходило вниманием факт исчезновения Пургина — как из политической жизни «республики», так и его физической оболочки, интернет завопил о «перевороте» и «нарушении законов и демократических институтов в молодой республике» (звучит, как анекдот). А Денис Пушилин, уже в новом амплуа, отправился в Минск на переговоры трехсторонней контактной группы по урегулированию ситуации на востоке Украины. Информации о том, как проходят эти «встречи», пока нет.

Считается, что Пургин был последним из лидеров «русской весны», которые находились в руководстве «республики» — его соратники уже или покинули свои должности, или отошли в мир иной. Именно Пургину принадлежат все эти идеи с референдумами, которые должны были, «основываясь на волеизъявлении народа», попросить Россию включить в свой состав и Донбасс.

Андрей Пургин

Именно Пургин проталкивает мысли о военном решении конфликта в Донбассе. А вот Денис Пушилин — человек маневренный, достаточно гибкий, готовый к любым комбинациям. И Москва сегодня всячески приветствует и поддерживает тех людей, которые выступают за идею «впихивания» «ДНР/ЛНР» назад в Украину. При том, что эти территории должны иметь какой-то свой особый статус. Крайне «оригинальное» предложение. Более того, Пушилин, как и Захарченко, — креатуры Рината Ахметова. Вполне возможно «хозяин Донбасса», которого всплывший из ниоткуда Николай Азаров уже назвал полубанкротом, имеет от обеих сторон — как Киева, так и Москвы — предложение, которое устраивает как бы всех: Донбасс возвращается в состав Украины с особым статусом, Россия заворачивает свои вооруженные соединения в другую сторону (возможно даже в Сирию), но сохраняет своё влияние. Украина получает назад свои территории, правда, основательно потрепанные и относительный мир. А Ринат Леонидович по-прежнему остаётся «хозяином Донбасса»! Косвенно подтверждение моих слов — работающие заводы Ахметова, как на оккупированной территории, так и на подконтрольной украинской власти.

Денис Пушилин

«Хозяин Донбасса» из него и не уходил. Безусловно, это предположение. Возможно, просто настоящих сепаратистов, которые поверили в сумасшедший «русский мир», сейчас или ликвидируют, или отстраняют. Но опять же, не исключено, что это лишь маневры России, поскольку пока реального отвода вооружений большого калибра не наблюдается. Спустя 4 дня Пургина выпустили таки из подвала МГБ. И он сразу же анонсировал очередного монстра — очередное псевдонародническое «освободительное движение». Да, в «ДНР» раскол. Запасаемся попкорном.

Платина,
позаштатний кореспондент «Чорного Сонця» у Донецьку

НА ЧАСІ

ЧОРНЕ СОНЦЕ ПІД ЦЕНЗУРОЮ?

Інколи здається, що наша держава демократична і толерантна. Але це проявляється лише тоді, коли можновладці мають справу з ворогами України. Одіозні регіонали, скандальні чиновники, прибічники сепаратистів живуть в Україні та нічого не бояться, немов не було Майдану і не йде війна. Натомість, у ставленні до націоналістів проявляється справжня, тоталітарна суть режиму. Уже ні для кого не є секретом, що ведеться війна проти патріотів. З точки зору чиновників це логічно, адже вони бояться націоналістів більше, ніж зовнішніх ворогів.

Нещодавно боротьба з добровольцями досягла свого апогею. Усім відомий епізод з незрозумілим відведенням бійців полку з позицій, які вони власноруч відвоювали та утримували півроку. В додаток до цього нещодавно начальник генерального штабу Муженко назвав наступ на Широкине «піар-акцією».

Боротьба триває і у ЗМІ: всіляко створювались перешкоди для реєстрації фронтового часопису полку «Азов». За час свого існування він заслужив повагу солдат на фронті. Його читають не лише бійці полку «Азов», нацгвардійці, військові Збройних сил, а зараз і вся Україна. Газета отримала назву «Чорне Сонце» на честь давнього сакрального символу, якому уже не одне тисячоліття. Міністерство юстиції отримало запит на реєстрацію часопису, але дозвіл не дало. Згідно чинного законодавства, це — злочин, адже погодження чи відмова має надійти протягом місяця. Міністерство просто ігнорує це питання, адже не бажає, щоб існував часопис, який відстоює Ідею Нації.

Головний аргумент Міністерства юстиції — «сумнівна» назва «Чорне Сонце». Вони постійно проводять численні експертизи цього символу. Всі солідні наукові установи, навіть Інститут історії України Національної Академії Наук, підтвердили давнє походження та глибоке смислове значення «Чорного Сонця». Цей древній знак символізує приховане «нічне сонце», яке дає життєву енергію людям вночі, говорять вчені. Індоєвропейський символ зустрічається в багатьох стародавніх народів, і є елементом культурної спадщини Європи та Сходу. Найцікавіше те, що у своїх експертизах науковці посилаються на статтю у нашому ж часописі «Чорне Сонце» і на статтю у Вікіпедії, яка написана на основі матеріалів з часопису.

Як бачимо, цей знак немає нічого спільного з якимись чужими тоталітарними антилюдськими ідеологіями, як би не здавалось чиновникам з Міністерства юстиції. Вони часто згадують закон про заборону комуністичної та тоталітарної символіки, натякаючи в унісон з кремлівськими пропагандистами на про «фашизм» патріотів. Ніякого фашизму немає, а є лише московитський більшовизм та його адепти в Україні, з яким держава не бореться.

Уже майже рік азовці випускають фронтовий часопис власними силами, доносячи до людей Ідею Нації. Законні юридичні підстави для діяльності редакції знайшлись і воно було зареєстроване, завдячуючи наполегливості націоналістів і небайдужим патріотам у Мін'юсті, які, будучи в абсолютній меншості, усіма силами сприяли реєстрації. Наша робота триває. Фронтовий часопис видається і буде видаватись, незважаючи ні на що. А всі звинувачення та перешкоди, які створювали «Чорному Сонцю», залишаться на совісті чиновників.

Замполіт

НА ФРОНТІ

НАСТУП ЧИ ПРОВОКАЦІЯ?

Останнім часом шпальти вітчизняних газет та інтернет-видань рясніють дивними заголовками. Під час чергового загострення на фронті всі журналісти задаються складним питанням — це наступ чи провокація? Чи ворог дійсно вирішив піти в атаку, або просто обстрілює нас з метою спровокувати на застосування сили? Мабуть вони думають, що краще допустити військову поразку та загибель військових, аніж бути «провокатором».

Ще з часів початку Революції слово «провокація» лякає так звану ліберальну спільноту. Тоді так називали будь-яку силову протидію злочинному режиму, а «провокаторами» охрестили націоналістів, які не хотіли танцювати на Майдані та «світити ліхтариками». Зараз ситуація повторюється. Всілякі експерти говорять, що не варто піддаватись на провокації. Перш за все треба дотримуватись «Мінських домовленостей» і відповідати високим європейським стандартам.

Для «Азову» таких складних дилем взагалі не існує. Патріотам все одно, наступ це, чи якась там провокація. У ситуації, яка склалася, такі роздуми взагалі недопустимі. Частина нашої країни окупована, а влада думає не про її звільнення, а про реакцію іноземних держав. Жертвами такої «миролюбної» політики стають не можновладці в затишних кабінетах, а прості вояки на фронті. Формально у нас перемир'я, якого ми дотримуємось. А ворог не дотримується, і нахабно завдає нам ударів. Щодня гинуть та калічаться люди заради якогось «миру». Хіба можна назвати це миром? З нещодавніх прикладів такого обману — наступ терористів на Мар'їнку, спроба прориву під Волновахою, постійні артилерійські обстріли Маріуполя. Звичайно, влада відразу рапортує, що в разі атаки будуть підтягнуті додаткові сили та артилерія. Але поки підкріплення приходить, гинуть наші побратими.

Паркетні генерали не знають про розвідку боєм. Уявімо таку ситуацію: ворог починає обстріл якогось опорного пункту, засилає туди диверсійні групи. Наша влада не реагує на це адекватно, і ворог, користуючись цим, посилює натиск. В певний момент ці дії можуть перерости у повноцінний наступ, який може розвитись доволі успішно. Саме тоді провокація переростає у наступ! У московитів важка техніка та артилерія завжди на позиціях, а свою ми змушені були відвести. Такий розклад сил надає їм перевагу при першому ударі, як у силі, так і у раптовості. Ініціатива — повністю за ними, ми змушені лише оборонятись. А у військовому мистецтві раптовому нападу надається ключове значення…

Ганебні «Мінські домовленості» працюють виключно на одну сторону. Це — результат політики західних країн, яким треба припинити конфлікт будь-яким способом, навіть ціною територіальної цілісності України. Москва теж в захваті від цього договору, бо він стримує Українську армію. Виходить, що Україна платить за ефемерний «мир» життями своїх громадян. Заради створення певного образу, позитивного іміджу у західних країнах?

Війна шкодить стосункам ЄС і Російської Федерації, адже вони — великі торговельні партнери.

Схоже, що наша влада погано знає історію. Можливо, вони просто не чули про наші Визвольні змагання 1917-1921 року, коли «цивілізований» Західний світ відвернувся від молодої Української держави та підтримував білогвардійців, а потім віддав нас на поталу більшовикам. Але не можна не знати про недавні події. «Будапештський меморандум» виявився просто папірцем, який Україна отримала замість ядерної зброї і власної безпеки. США та Великобританія «обіцяли» захищати суверенітет України, але це виявилось лише пустими словами. Так само, як і їхні «занепокоєння».

В України немає іншого шляху, ніж надіятись лише на себе. Національні інтереси — понад усе. Варто брати приклад з країн, які вирішують проблеми національної безпеки, і не зважають на осудження «міжнародної спільноти». Уже не один десяток років така країна як Ізраїль успішно бореться зі своїми ворогами, активно розвивається та поширює свій вплив. Якби вона слухала вказівки інших країн, її уже б давно не існувало. Вони керуються здоровим національним егоїзмом. В цьому плані скористатись їх досвідом має і Україна — керуватись лише Українськими державними інтересами, а не вказівками закордонних політиків.

Миргородець

Колона бронетехніки РФ, які вторглись на територію України

ПОЛІТИКА І СУСПІЛЬСТВО

ВОРОГ У ТИЛУ

Це лист дружини одного з наших побратимів. Як і багато серед нас, новостворена сім'я прийняла важке, але правильне рішення відкласти розбудову щасливого подружнього життя на час війни заради інтересів Української Нації. Знаходячись на самоті серед мирного цивільного життя, нестерпні для патріота реалії змусили її робити все можливе, щоб наблизити нашу Перемогу і збільшити шанс на відвоювання миру в Україні. Цей лист — сигнал про те, що ворог, з яким ми боремося на Сході України не єдиний, кого нам належить знищити на шляху до Перемоги. Нашу країну розпинають внутрішні політичні вороги і манкурти, руйнівна зброя яких — байдужість.

Незабаром в Україні відбудуться місцеві вибори. Вулиці вже давно почали «прикрашати» остогидлими обличчями і пустими обіцянками політиканів. Але коли дивишся на сьогоднішнє суспільство, починають з'являтися сумніви: чи може воно зробити правильний вибір? Чи здатне воно взагалі на будь-який вибір?

Демократія — це фактично влада більшості, але з кого складається більшість? Голос освіченої людини, яка може мислити та аналізувати, прирівнюється до голосу тих, хто спроможний лише на задоволення власних примітивних потреб, та і той вони продають за пачку гречки. Нещодавно на одному з телеканалів показали, як люди за 25 гривень ставили підписи за перейменування київської вулиці на честь так званого лідера недореспубліки «ДНР» — такий собі соціальний експеримент, від якого волосся стає дибки. Взагалі, спостерігаючи за людьми в моєму рідному місті на Дніпропетровщині, часто хочеться втратити здатність бачити і чути. Складається стійке враження, ніби влада навмисне робить все можливе аби населення переймалося лише тим, як роздобути собі шматок хліба, і щоб більше його нічого не цікавило.

Люди збайдужіли. Соціологи кажуть, що сьогодні менше 15% населення країни готове вийти на вулицю, щоб відстоювати свої права. Згадуючи події півторарічної давнини, коли під час «Революції гідності» на вулиці вийшли не сотні, не тисячі, а мільйони, важко повірити в цю невтішну статистику сьогодення.

Активістів саджають за ґрати — байдуже. Ціни зросли з неймовірною швидкістю, а разом з ними й прибутки тих підприємств, які збувають свою продукцію за долари. Незмінними лишилися лише зарплати на тих же підприємствах. Але робітники мовчать, вони кажуть що задоволені, адже десь комусь взагалі нічого не платять. Дехто в захваті від депутата, котрий встановив у їхньому дворі кілька лавок і дитячу гойдалку. Вони щиро вдячні йому і не замислюються, що все робиться за їхні ж гроші, а та лавка коштувала, як золота, і хтось добряче збагатився на цьому. Та їм байдуже, вони кажуть: «Зате він хоч щось робить!» Ніхто й не згадає, що той депутат активно підтримує антиукраїнські закони.

Суспільство зневірилося й у нашій можливості перемогти у війні на сході. Багато хто з радістю віддав би чималі території України ворогу, аби лише все скоріше закінчилося. Коли чоловік, втративши роботу, вирішує поїхати добровольцем на схід, сказавши, що там він буде кориснішим, то чомусь звістка про це у багатьох його знайомих викликає дивну реакцію — іронічний сміх. Вони не розуміють, що Україна, яка б влада в ній не була сьогодні, варта того аби воювати за неї і навіть загинути в бою за кращу долю для своїх дітей.

Невже цей натовп повинен мати право вирішувати долю всієї Нації?

Серце гріє думка про те, що в Україні є тисячі справжніх чоловіків, які воюють на сході і розуміють за що вони воюють, є тисячі тих, хто допомагає і підтримує їх в тилу. Війна змінює свідомість людини. Багато хто переосмислив своє життя і зрозумів, що є дійсно важливим: родина, діти та їх світле майбутнє у вільній країні, щира підтримка побратимів на фронті і просто небайдужих людей.

Альона М.

ІСТОРИЧНА ПАРАЛЕЛЬ

Вікова драматична історія міста Маріуполь

Маріуполь — Українське місто, яке стало ключовим у нинішній війні з РФ. Це символ Українського патріотизму Сходу. З маріупольських націоналістів можна кувати мечі, адже зберігши Ідею Нації наших предків у місті, яке протягом всього свого існування намагались позбавити Українського змісту, ці люди стають дійсно незламні. Історія Маріуполя напрочуд насичена і яскраво відображає волю Української нації до самобутнього життя.

Вся «офіційна» історія Маріуполя — велика фальсифікація влади. Спочатку російської імперської, потім радянської. При відсутності Української влади в місті історію продовжують фальсифікувати.

Одна з наявних фальсифікацій — міський герб. Маріуполь — найстарше місто Донецької області, його початки відносяться ще до XIII століття, проте на гербі датою заснування досі є 1778 рік. Ці люди «не помітили» його майже 280-літню козацьку історію.

Маріуполь, як місто з безперервним заселенням, виник всередині XIII століття згідно свідчень папського легата Рубрука, який їхав до столиці Золотої Орди 1253 року через Палестру — ця назва Маріуполя до XVIII століття фігурувала на голландських, італійських та португальських картах. Заснували Палестру італійці. Проте на початку XVI ст. в Палестрі живуть Українці. А місто називали Домахою або Кальміусом.

З 1611 року Домаха стає адміністративним центром Війська Запорозького Низового. Політолог і письменник Панас Феденко у книзі «Гетьманів кум» (Прага, 1943) писав про відвідування Домахи тодішнім генеральним писарем Війська Запорозького Богданом Хмельницьким під час походу запорожців на Крим.

На початку XVIII століття Домаха розрослася. Після 1734 року, коли створено Нову Січ, Домаха (Кальміус) стає центром Кальміуської паланки. З тієї пори до нас дійшов герб паланки — щит загострений донизу, з перехрещеними стрілою та козацькою шаблею.

Східніше Кальміуса запорожці вели боротьбу з донцями за територію. Українці вважали своїми землі по Міус, вже до того політі козацькою кров'ю в боях з турками і татарами, проте 1745 року Єлизавета I своїм указом віддала донцям землі Кальміуської паланки аж по річку Кальміус. Нині ці землі знов є ареною боротьби Українців з москалями.

Однією з найвідоміших подій кінця козаччини була Коліївщина (1768 рік), яку підтримали городові козаки Кальміуської та Самарської паланок. Український історик Володимир Голобуцький вважав, що Коліївщина почалася саме з Кальміуської фортеці.

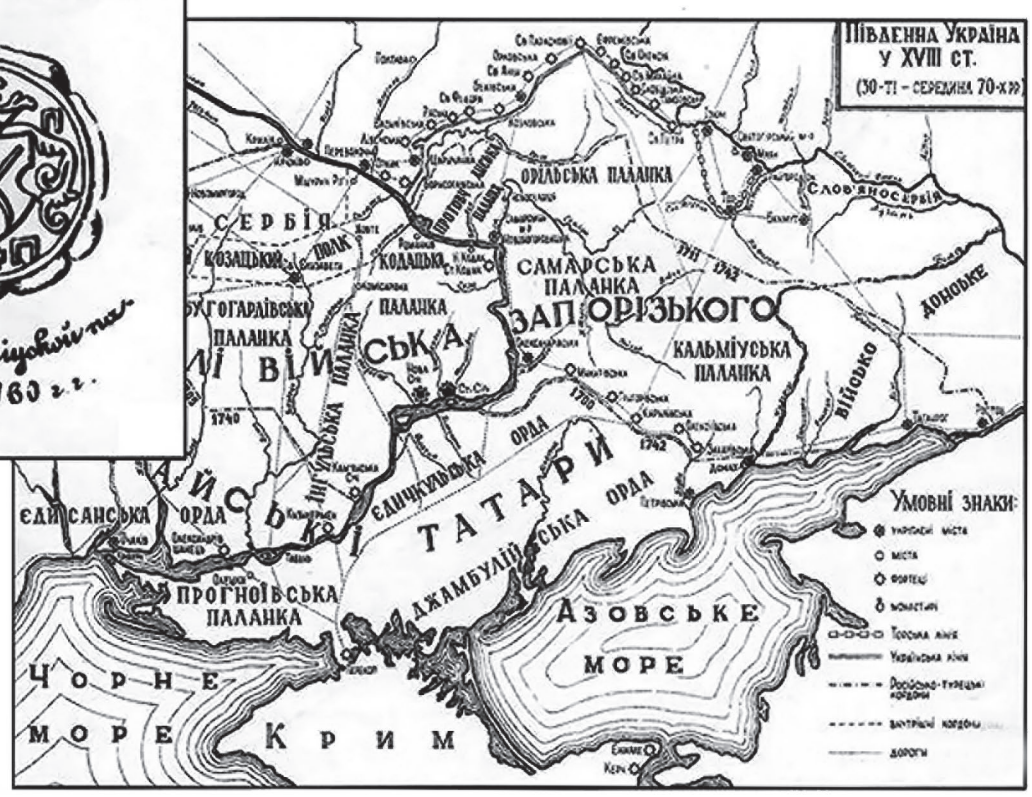

Карта півдня України XVIII ст. з печаткою Кальміуської паланки (1760 рік). Фотоальбом «Ми з України. Козацькі старожитності». Донецький обласний краєзнавчий музей.

Настав страшний 1775 рік. Козаччину було ліквідовано, в тому числі і Кальміуську паланку. Кальміуський полковник Петро Велегура спробував підняти козаків на оборону Домахи проти московських військ, проте був заарештований і відправлений на каторгу до Сибіру, та дорогою втік за Дунай. Кальміус було перейменовано на Павловськ на честь царевича Павла.

П'ять років Павловськ стояв пустий. У липні 1780 року до Павловська, тоді вже перейменованого в Маріуполь, царська влада депортувала кримських греків. Грекам були подаровані 55 кам'яних будинків, які залишилися від козаків. Саме з липня 1780 року почалось розукраїнення Приазов'я, яке триває досі — вже 235 років. Опустілі землі запорожців влада заселяла греками, німцями, євреями, італійцями, хорватами, сербами. Про Українців наказано було забути.

1859 року Олександр II Романов ліквідував заборону. Імператорська «милість» не знала меж — Українцям було дозволено жити в Українському місті на Українській землі! Проте 79-річна відсутність Українців у Маріуполі далася взнаки — на початку 1900-х років Українці займали лише третє місце в місті за чисельністю населення (перше — греки, друге — євреї).

Українство не здавалося. «В місті Українська мова називалася малоросійською і говорити нею було природно, але не аристократично», — згадувала Українська письменниця і громадська діячка діаспори Людмила Коваленко, яка народилася і виросла в Маріуполі.

1911 року в місті виникло Товариство «Просвіта». 1917 року воно мало свою книгарню і приміщення біля повітового земства, де велися лекції з багатьох предметів. Голова «Просвіти» Іван Коваленко був заступником міського голови.

8 квітня 1918 року зукраїнізований 24-й полк звалив у місті більшовицьку владу і повісив над Маріуполем Український прапор. Маріуполь став першим містом на сході Україні, який звільнився від червоних. Сам, власноруч.

Літо 1919 року принесло апофеоз українофобії: перебуваючи в Маріуполі командувач Добровольчої армії Володимир Май-Маєвський офіційно обмежив вжиток Української мови на користь російської.

Проте після того, як білих вибили з міста (січень 1920 р.), на честь 106-ї річниці Тараса Шевченка, в Маріуполі заходами міської друкарні вийшов у світ «Малий кобзар» — перше видання творів Шевченка на Донеччині. Це був останній акт «Просвіти» в Маріуполі за часів комуністичної влади. Невдовзі після цього вона була заборонена більшовиками. До 1924 року в околицях Маріуполя діяли Українські повстанці, які влаштовували напади на більшовицьку нечисть під синьо-жовтим прапором. Протягом 1930-1932 років в Маріуполі діяли члени УВО-ОУН — директор банку Савенко (емісар від Євгена Коновальця) і викладачі педагогічного технікуму.

На рубежі 1930-х років міська газета «Приозівський пролетар» виходила Українською мовою. Згодом її було перекладено на російську мову, якою вона виходить і зараз.

Наприкінці 1930-х років Маріуполь став місцем заслання для політв'язнів всього СРСР за схемою «мінус 40» (великі міста СРСР, в які заборонялося повертатися засланцям) і «101-й кілометр» (тобто заборона селитися ближче 101 км від центральних і обласних міст СРСР).

Після окупації німцями, 1942 року в Маріуполі відродилася «Просвіта» і відкрився Український музей. 24 травня 1942 року, міська управа перевела все діловодство на Українську мову. Ні до того, ані після нічого подібного в Маріуполі не було.

«Просвіта», як театр і музей, були легальними осередками націоналістичного підпілля, яким керували Євген Стахів, Микола Стасюк, Степан Держко, Іван Степаненко та інші. 1943 року в Маріуполі була спроба набрати підрозділ «Українського Визвольного Війська», нездійснена через репресії з боку гестапо. Підпілля три рази громило гестапо.

Цікаво, що влітку 1957 року на будівництві доменної печі №5 на заводі ім. Ілліча працював В'ячеслав Чорновіл.

Велика реконструкція металургійних заводів привабила до міста величезну кількість робітників з Росії, які з презирством ставилися до Українців. Українська мова була витіснена навіть з навчальних закладів. 1969 року на російську було переведено останню в Маріуполі українську школу №38.

9 березня 1990 року у драматичному театрі вперше серед міст Донеччини Любомир Гудз та Іван Бондар підняли синьо-жовтий прапор. Завдяки ним, а також Анатолію Морозу в нових школах №66 і №69 були відкриті Українські класи. Після провалу комуністично-номенклатурного заколоту 1991 р. і проголошення Незалежності України, над Маріуполем було знов-таки першим піднято Український прапор.

Проте партноменклатура, яка зберегла владу вже у незалежній Україні, робила все для того, щоб Україна не була Українською. За 25 років було відкрито лише 11 українських шкіл, Українські активісти часто зазнавали «уваги» від міліції та СБУ. Робота маріупольської «Просвіти» всіляко блокувалася. Росія через структури ФСБ всіляко сприяла подальшій русифікації міста через тонни українофобської макулатури і цькування проукраїнських активістів. Центральна влада віддала Маріуполь на відкуп місцевим олігархам Ахметову, Таруті, Бойку. Бути Українцем в Українському місті стало небезпечним.

Патріотично налаштованих людей в Маріуполі, як показав досвід, було не мало, проте всі вони були роз'єднані. Єдиної організації, яка б об'єднала всіх Українців, в Маріуполі не було. Ситуація різко змінилась за останні два роки. Проукраїнські мітинги стали чисельнішими, а головне — Українці підняли голови. Велика кількість маріупольців, в більшості молоді, пішла до добровольчих батальйонів «Азов», «Донбас», «Шахтарськ» тощо і до лав ЗСУ.

14 маріупольців загинуло, захищаючи Україну, більшість з них — захищаючи рідне місто. Ось їх імена: Віктор Саєнко, Михайло Єрмоленко, Олександр Лисиченко, Микола Пічул, Володимир Москаленко, Сергій Дятлов, Микола Самофалов, Сергій Бабічев, Андрій Миронюк, Віктор Побединський, Олександр Мартиненко, Андрій Назаренко, Богдан Тіщенко, Антон Маслій. Вічна пам'ять Героям!

Після звільнення Маріуполя від російських терористів 13 червня 2014 р. провід громадського життя знову взяли в свої руки Українські активісти.

Попереду у нас чимало роботи.

Оберіг

Пам'ятний знак на місці козацької фортеці Кальміуської паланки

ВІДРОДЖЕННЯ НАЦІЇ

ПОЛІТИЧНИЙ ВІРУС

Політичні події у Києві восени і взимку 2013-2014 років стали продуцентом нової Української еліти. Світогляд людей народжувався і наповнювався національним сенсом. Вони набували політичної дієспроможності і ваги. Цих людей велика кількість. Достатня для того, щоби істотним чином впливати на державну політику.

Більшість цих людей, відчувши в собі совість і поклик Ідеї Нації, пішли робити, здавалось би, найважчу справу — воювати за Українську Національну державу.

Та політичні процеси в Україні відбуваються не в одному напрямку. Паралельно Український державний апарат отримував іззовні ін'єкції політичних вірусів. Спочатку владні механізми були наповнені людьми, яким чужа національна ідея і для яких верховним божеством є число на банківському рахунку. Протягом дев'яностих, двотисячних років і досі бізнесмени, які нажили мільярди грошей, систематично купували собі місця у владі. Це дозволяло їм захищати і реалізовувати свої бізнес-інтереси: міські голови, депутати, губернатори, президенти. Ми знаємо їхні імена і національності. Усі вони були молекулами вірусу, який знаходився до недавнього часу у стані дрімоти. Національний організм відчув загрозу, його імунітет проявився у подіях зимового Майдану.

ВІРУС ІН'ЄКТОВАНИЙ

Активатором вірусу стали, звісно, гроші. Ці люди-молекули в принципі не переймаються питаннями національної економіки та інтересами Української нації, проте за умов надто різкого зниження життєздатності державного механізму, вони ризикували втратити майже все. Як Янукович і частина його компанії. Тому «реструктуризація державного боргу» Європою в умовах того самого різкого зниження політичної та економічної життєздатності країни вкупі з чисельними державними кредитами змусили цих людей-молекул робити все, що їм казали. Взамін вони отримали «пробачення» кількох десятків мільярдів державного боргу і отримали кілька сотень мільйонів зверху — «на розвиток», а фактично — на підтримання своєї влади і розвиток власної політичної залежності. Продажні люди-молекули продавались всюди: у Львові, Києві, Криму і Донецьку. Вони виконували різноманітні політичні замовлення як західних, так і східних «партнерів».

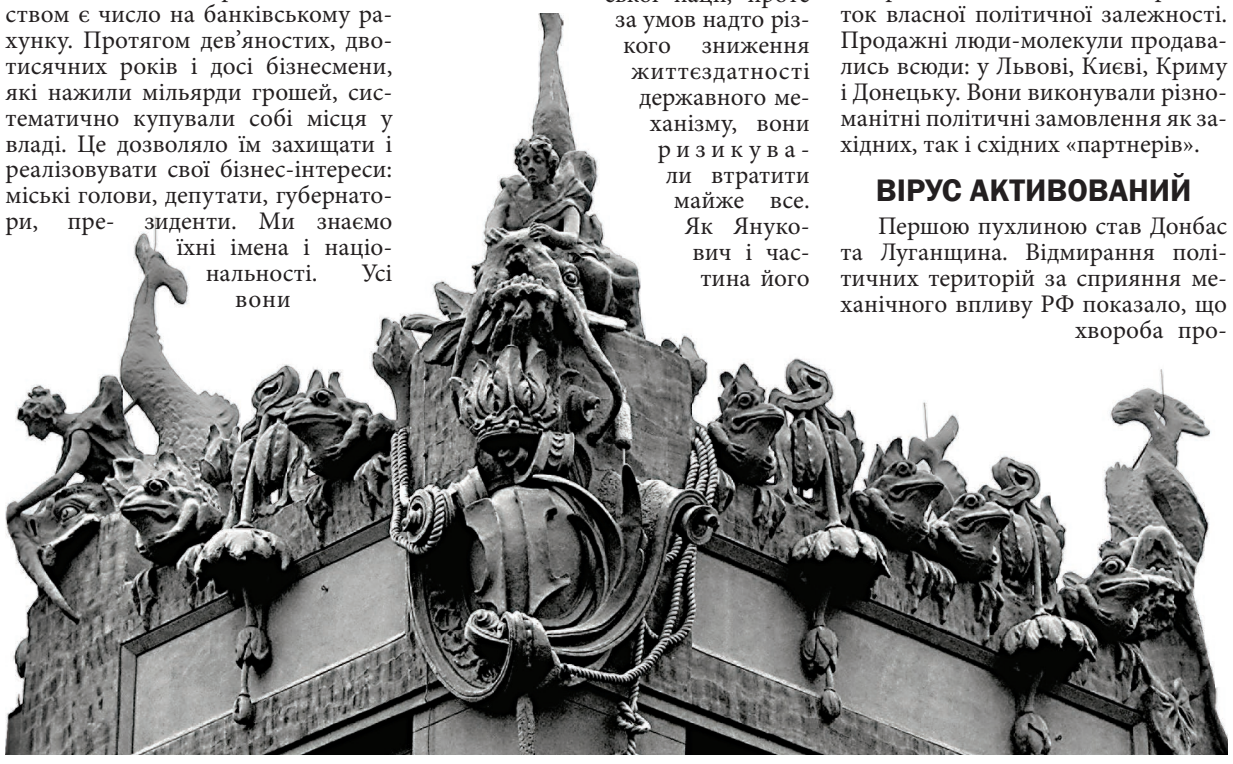

ВІРУС АКТИВОВАНИЙ

Першою пухлиною став Донбас та Луганщина. Відмирання політичних територій за сприяння механічного впливу РФ показало, що хвороба прогресує. Східний вірус почав активно пожирати тіло України. Частина національного імунітету в особі тих, кого народили революційні події зупинили подальше відмирання. Та, інфікований західним вірусом, державний апарат замість того, щоб боротись із клітинами-носіями вірусу в особі «сепаратистів», почав отримувати ще більше шкідливих ін'єкцій із заходу і пришвидшувати знесилення держави. Водночас політикани озброїлись ідеєю пришити хворий Донбас до України, оскільки цього прагне все Українське суспільство і це є начебто шляхом рятунку їхнього політичного іміджу. Конституція, яку нам підсунули західні вороги взамін на «сприяння» у боротьбі проти східних, пробачить дегенератам-вбивцям на Донбасі усі гріхи проти Української нації і зробить їх не тільки легітимними, а і політично вагомими. Це може спричинити зараження всієї України. Ця, підсунута заходом, конституція отримала чітку оцінку 31 серпня у вигляді гранати у ряди тих, хто взяв на себе обов'язок захищати Україну, але у тій ситуації був змушений захищати людей, які утримують владу в Україні. Здійснено жахливий злочин — Українець убив Українців. І незважаючи на те, чи це було кимось сплановано і організовано, це ясно відображає ставлення нової Української політично активної еліти патріотів до антинаціональних змін в Українській Конституції. Також це чітко вказує на поляризацію в Україні патріотів і, такої ж як і раніше, антинаціональної влади, між якими балансує державний суверенітет і мир.

ВІРУС ПРОГРЕСУЄ

Усі елементи ракової пухлини «ДНР», концентрація яких на Донбасі зашкалює, з новою конституцією отримали шанс на створення своїх злочинних осередків у будь-якому регіоні країни. Вони мають зброю, досвід, ненависть до всього Українського і маніакальну холоднокровність. Люди-молекули, які називають себе політиками намагаються зараз прирівняти їх у правах із відданими Українськими націоналістами і патріотами.

Намагання надати зовнішній інтервенції москалів виду громадянської війни не зустрічають спротиву. Український державний організм настільки ослаблений, що легалізація і надання свободи дій інтервентам, терористам та вбивцям-бандитам може підірвати його остаточно.

НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ ІМУНІТЕТ

На противагу цьому, Український національний організм має небачену за багато десятиліть силу. Національна ідея Українців тепер випечена у них в серцях вогнем жорстокої війни. Наша Ідея набула такої сили, що здатна знищити кожного, хто стане на її шляху. Державний механізм хворий, його нинішня структура на межі розвалу. Велична місія кожного націоналіста — позбавити його вірусу, прибравши з нього кожного хворого на манію грошей продажного політикана. Державний організм мусить знову стати власністю Нації. Лише Нація має природне право, дароване найвищими божественними силами, володіти державою. Тоді питання очищення Донецької і Луганської землі від паскудних московських викиднів і шизофренічних ватників буде технічним питанням. Тоді патологічна залежність і від сходу, і від заходу зможе бути ліквідована. Українські території зможуть бути звільнені і повернені Нації під державний захист. Тоді нам засвітить вогонь Перемоги.

Вирій

ЖИТТЯ НА ВІЙНІ

ІСТОРІЯ БІЛОРУСЬКОГО ПАТРІОТА УКРАЇНИ

Боєць із позивним Литвин є одним з тих людей, які цінують свободу більше за будь-що. Майже все своє життя хлопець прожив у Білорусі, та коли на території України почалось військове вторгнення з боку РФ, він пішов на Українську війну — місце боротьби за ідеали свободи.

— *Я пошёл воевать за Украину, потому что здешние люди показали себя как борцы за свою свободу, а не рабы, которым плевать на всё, что с ними будет. Это вдохновило меня, и я решил ехать сюда,* — пояснює він.

Бойовий шлях хлопця, як і для багатьох Українців, почався з Майдану. Вже тоді Українці і білоруси стояли в одному ряду: разом бились з «беркутами», разом дихали повітрям, пропаленим гумою, разом йшли у бій, який для декого став останнім.

Литвин — один з тих бійців, які приймали участь у всіх битвах полку. Саме вони, як і їх предки з Білоруського полку, який входив до складу Війська Запорізького, ведуть визвольну боротьбу проти ненажерливого ворога зі сходу — Москви.

— *В расположение «Азова» я приехал в июне прошлого года. Сразу был обычным рядовым бойцом, который всему обучался, много чем интересовался. Тренировали нас шведы. С самого начала я был в группе у Грача. Он нас везде возил. На самом первом задании мы ездили в Новоазовск на захват «сепарской» группы. Потом в Марьинке были, в Иловайске, в Широкино. Везде где был «Азов», там всегда были мы. Война для меня — это саморазвитие и помощь Украине,* — розповідає він.

Так склалось, що багато молодих хлопців їхали на війну таємно від близьких. Вони лишали своїх батьків, дівчат, друзів і все, що було для них дорогим і важливим. І все заради країни, яка вступила у битву за волю і свободу.

— Мои близкие сразу не знали, *что я поехал воевать за Украину. Где-то около восьми месяцев никто не знал о моём реальном местоположении. Потом я пригласил отца в Украину. Он ко мне приехал. Я объяснился как есть, но он сначала относился очень плохо. Потом всё нормализовалось. Я показал Украинские новости, так как в белорусских показывают полный бред. Он посмотрел и более-менее успокоился,* — згадує білорус.

До початку Революції Литвин практично не звертав увагу на події в Україні. Думок про стосунки Українців і білорусів він в принципі не мав. Не так давно Україна та Білорусь були схожими країнами — в обох правили тоталітарні президенти. Та якщо весь світ де-факто визнав Білорусь тоталітарною країною, то Україна була номінально демократичною. Та за «демократією» був прихований точно такий тоталітарний режим.

— *Раньше я не задумывался про отношение белорусов к Украинцам. Я никогда не смотрел, как и что происходит в Украине и в России. Особенно в глобальных масштабах. Что-то было интересно, но не настолько — как идет политика страны и прочее,* — каже Литвин.

Події на Майдані у багатьох білорусів викликали емоції, схожі на емоції жителів РФ, мізки яких замариновані шизофренічною пропагандою Москви. Литвин пояснює, чому саме таке ставлення має багато білорусів:

— *Беларусь — это часть рашки. Поэтому много белорусов за рашку. Считают, что если россияне напали на Украину, то они молодцы. Беларусь уже давным-давно готова присоединиться к России, но есть часть общества, которая против. Их очень мало, но они есть. Да и аполитичных людей стало меньше. Это важно. Сам Лукашенко не очень «за». Он хочет свою страну, где ему хорошо и спокойно. Думаю, что присоединения к рашке Лукашенко будет всячески избегать,* — вважає боєць.

Хлопець бачить Білорусь як пастку, куди він потрапив від самого народження. Україна могла стати такою ж пасткою, та націоналісти не дали цьому статись, ставши на заваді як внутрішнім агентам, зрада яких була стимульована грошима, так і зовнішній інтервенції.

— *Беларусь — это как тюрьма, только больших масштабов. Мы можем работать и брать кредит на всю жизнь. Только из-за этих кредитов и различных ипотек мы становимся рабами. Потом просто всю жизнь сидишь на одном месте и работаешь, не можешь развиваться, вообще ничего не можешь. Поэтому из Беларуси все уезжают,* — говорить Литвин.

Тоталітарна республіка відібрала у нього головне — можливість повернутися додому. Та він не журиться. Навіть якщо шансу повернутись не видасться ніколи. Тепер його майбутнє пов'язане з Україною. Від перемоги нашої країни залежить не тільки майбутнє Українців, а і майбутнє інших країн й самі ідеї Волі та Свободи.

Журналій

ПОСТАТЬ ІСТОРІЇ

АВСТРІЙСЬКИЙ ЕРЦГЕРЦОГ
ТА ЙОГО БОРОТЬБА ЗА НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ

Історії відомо немало випадків, коли люди, народжені в одній країні, ставали палкими патріотами іншої землі та іншого народу. У важкий час політичних лихоліть вони ставали на захист своєї нової батьківщини та часто накладали головою в боротьбі за її свободу та незалежність. Користуючись беззаперечною підтримкою людей, такі пасіонарні особистості часто отримували ярлики «самозванців» і зазнавали переслідувань.

Новітня Українська історія теж має яскраві приклади вияву справді синівських почуттів до Української землі з боку, здавалося б, чужинців. Серед них — легендарний Василь Вишиваний (Вільгельм Ґабсбурґ) (1895 — після 1950, можливо, 1951) — австрійський ерцгерцог, полковник славетного Леґіону Українських Січових Стрільців.

Онук австрійського імператора Франца-Йосифа, майбутній борець за незалежність України народився в родині престолонаслідника Карла-Стефана. З 12 років з родиною він жив у с. Живець у Західній Галичині, де вперше познайомився з побутом і звичаями пересічних Українців, спілкуючись із селянськими дітьми. Вільгельм самостійно вивчив Українську мову та захоплювався її літературою. Навчався у воєнній академії у м. Віннер Нойштадті.

З початком Першої світової війни Вільгельм добровільно пішов на фронт: з 1915 р. він лейтенант піхотного полку, в якому служили Українці із Золочівщини. Згодом очолив армійську групу у корпусі генерала П. Гофмана, до складу якого входив Леґіон Українських Січових Стрільців. Саме тут, щоб бути ближчим до особового складу, нащадок імператорів обрав українське ім'я — Василь Вишиваний.

У квітні 1918 р. під час боїв у районі Жмеринки його було призначено командиром Леґіону УСС. Стрільці були у захваті від свого командира, в якому ніхто не вбачав іноземця. Перебуваючи на Великій Україні, сприяв створенню товариств «Просвіта».

У 1919-20 рр. Василь Вишиваний був співробітником Міністерства військових справ Української Народної Республіки та радником з військових питань Головного Отамана. На жаль, той же самий Симон Петлюра вбачав у молодому австрійському аристократі радше претендента на Українську булаву (чи корону) — такого собі гетьмана Скоропадського-2. У 1921 році через численні інтриги вкрай підозрілих Українських соціал-демократів, Вільгельм-Василь змушений був повернутися до Австрії. Жив у Відні, продовжуючи займатися Українськими справами. У цей час, як і за гетьманичем Данилом Скоропадським, за Василем Вишиваним полювало московське НКВС, вбачаючи в ньому потенційного лідера українства.

26 серпня 1947 року Вільгельм Ґабсбурґ був підступно заарештований радянськими спецслужбами у Відні і таємно вивезений до СРСР. Його перебування у радянських концтаборах, яке було «таємницею за сімома печатями», закінчилося його фізичною ліквідацією як «ворога народу». На згадку про цього Українця залишилася збірка чудових поезій «Минають дні», написана його другою рідною (Українською) мовою у 1921 р.

Наводимо один із віршів Василя Вишиваного.

Задесенець

Василь Вишиваний (Вільгельм Ґабсбурґ)

До Збруї!
(Присвячую У.С.С.ам)

До збруї! До збруї стрільці!
Зірвіться, ламайте кайдани!
З'єднаються з вами,
покійні брати,
І згояться народні рани…

До збруї! До збруї стрільці!
Товаришів рідних згадайте,
Що мріють про волю
в холодній землі
Всі сили до бою з'єднайте!

До збруї! До збруї стрільці!
Велика Вкраїна повстане
І в купелі крови
воскреснуть мерці
І радість до краю загляне.

До збруї! До збруї стрільці!
І рідну країну спасайте!
Повстаньте як вірні
козацькі сини,
Героями в хату вертайте!

ПОСТАТЬ ІСТОРІЇ

КОРОЛЬ РУСІ
ЛЕВ ДАНИЛОВИЧ

Діти великих діячів зазвичай лишаються в тіні своїх батьків — так сталося і з сином Володимира Мономаха — Мстиславом Великим, сином Костянтина Острозького — Василем Острозьким, сином Богдана Хмельницького — Юрієм Хмельницьким.

Те саме трапилося з Левом Даниловичем, другим сином короля Русі Данила Галицького. Точна дата народження нашого героя невідома — орієнтовно 1225 рік.

Коли Леву виповнилося 15 років, Данило Галицький зробив його князем Перемишльським. У віці 19 років молодий Лев вже командував у битві на річці Січниці проти військ князя Ростислава Михайловича, претендента на Галицьку державу.

Ця битва сталася 17 серпня 1245 року під Ярославом і була вирішальною у довгорічній боротьбі Данила Галицького за владу у Галицько-Волинській державі. 20-річний Лев Данилович очолив один з 4-х полків батькового війська. Дії підрозділу Льва Даниловича стали запорукою перемоги над ворогом. В той час, коли перевага в битві почала схилятися на бік супротивників, полк Лева Даниловича здійснив обхідний маневр і вдарив по угорських військах, спричинивши їх відступ. Це переломило хід битви — вороже військо почало відходити, а згодом і панічно бігти з місця битви. Юний князівський син проявив і особисту хоробрість — списом збив з коня угорського воєводу Фільнея.

Загалом він взяв участь у більше 22-х військових походів. Тільки допомагаючи батькові, він ходив на Литву, допомагав брату Роману оволодіти австрійською короною, придушував повстання болохівських князів, воював з ординцями.

Через два роки після Ярославської битви Лев Данилович одружився на дочці угорського короля Бели IV — Констанції. Це був політичний шлюб для скріплення мирної угоди між Белою IV та Данилом Романовичем.

Цей шлюб можна вважати щасливим. На той час було рідкістю, якщо князь мав за життя лише одну дружину, проте саме так було з Левом Даниловичем. Констанція народила Леву трьох дітей, серед них був майбутній король Русі Юрій Львович.

Приблизно у 1253-1254 роках Данило Романович був коронований короною від Папи Римського — його держава відтоді постійно іменується Королівством Руським.

В середині XIII сторіччя Лев Данилович почав розбудову свого міста. Перша згадка про Львів — 1256 рік. В 1270 році Лев Данилович відбудував укріплення Львову, які отримали назву Високий і Низький замок (був розібраний за рішенням міської влади Львову в 1802 році). До цього міста у Лева було особливе ставлення — в 1272 році він переносить столицю Королівства Руського з Холма (нині належить Польщі) до Львову. Причина переносу столиці полягала у бажанні короля мати її в центрі своїх земель, а не на кордоні, бо Холмщина межувала з Люблінською землею, яка належала полякам.

Данило Галицький планував війну з Золотою Ордою. Проти цього плану виступив Лев Данилович, який розумів, що на даному етапі виграти війну у ординців без союзників було неможливо. Через ці протиріччя батько забрав у Льва Даниловича Галицьке князівство і віддав його брату Шварну. В 1264 році в Холмі від хвороби помирає Данило Галицький. Королем стає його брат Василько, проте через п'ять років помирає і він. В тому ж році смерть забирає і брата Лева, Шварна.

Королем Русі стає Лев Данилович. Він йде походом в литовські землі, де допомагає очолити Литовське князівство Тройдену, своєму союзнику. Ця задумка вдається королю Русі, проте невдячний литовець через 6 років нападе на руське місто Дорогочин, що призведе до війни з Львом Даниловичем і поразки в ній литовців. Тройден у війні втратив чотирьох рідних братів.

В зовнішній політиці Лев відрізнявся від свого батька. В перше десятиріччя панування Лева Даниловича Русь була в союзі з Великим князівством Литовським, Королівством Угорським і деякими польським князями. Проте стрімкий плин зовнішньополітичних подій змусив руські дружини Лева з війною йти в бік польських, угорських та литовських земель.

Саме завдяки постійним війнам з поляками і угорцями він зумів приєднати до Руського королівства частину Закарпаття з центром в місті Берегове, а в поляків відвоював Люблінщину. На той момент королю вже було 62 роки. Руські літописці не дарма писали, що «князь думен и хоробор на рати, немало бо показа мужьство свое в многых ратех».

Данило Романович тільки почав переозброювати військо Руського королівства, а Лев Данилович надав цьому масовий характер. Пластинчата броня для кінноти і піхоти, шкіряні лати для коней, самостріли-арбалети, новітні облогові знаряддя — все це стало звичним для руського війська другої половини XIII століття.

Лев Данилович відрізнявся не лише військовим, але і дипломатичним хистом — його гарні зв'язки із Золотою Ордою дозволили йому в останнє десятиріччя XIII століття приєднати до Руського королівства Київське і Переяславське князівство. Він перевершив Данила Галицького — кордони королівства вийшли за Дніпро і закріпилися в районі м. Полтава.

Його життям була боротьба за відродження величі Руської землі. Він виконав геополітичну мрію батька відродити могутність Русі — відновив контроль над пониззями Дунаю і Дністра (вся сучасна Молдова і північно-східні прикордонні частини Румунії). Завдяки Леву Даниловичу до складу Русі-України увійшло руське Закарпаття.

Перебуваючи більшу частину життя в походах, неодноразово приймаючи безпосередню участь у боях, він зустрів свою смерть в 1301 році. Він не тримався до останнього за владу і в передостанній рік життя добровільно передав корону єдиному сину — Юрію Львовичу.

Лев Данилович — приклад для державних керманичів. Майже всі походи були його ініціативами, він досягнув великих успіхів, незважаючи на тимчасові невдачі. Найкращою обороною для нього був наступ. Полем битви він робив чужі землі, а коли ворог вдирався до рідного краю — негайно вирушав на його захист. Він був новатором у справі озброєнь і не боявся модернізації війська під час війн. Все це стало запорукою довгого успішного володарювання на Русі короля Лева Даниловича.

Русин

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

www.facebook.com/groups/bs.azov
www.vk.com/chorne.sonce
www.twitter.com/csredaktor
Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)

Головний редактор **Вирій**
Ідеологічний редактор **Доктор**
Літературний редактор **Оберіг**
Коректор-консультант **Галайда**
Розповсюдження **Журналій**
Технічні редактори **Руда, Лисиця**

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»
Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com
Видано у зоні бойових дій